

doi: 10.15388/Baltistica.53.1.2359

AINA BLINKENA
(1929 09 05–2017 11 22)

“Caur vārdu birzi” – tādu poētisku, savas dzīves gājumu raksturojošu nosaukumu valodniece Aina Blinkena ir devusi divās daļās izdotajai darbu izlasei, kuras otrā daļa tika atvērta autorei pēdējā dzimšanas dienā 2017. gada 5. septembrī. Pēc nepilniem trim mēnešiem aprāvās viņas ceļš – 22. novembrī habilitētā filoloģijas doktore, profesore, Latvijas Zinātņu akadēmijas īstenā locekle, viena no ievērojamākajām 20. gadsimta otrās puses latviešu valodniecēm Aina Blinkena devās aizsaulē. 20. gadsimta izskaņā (1999. gadā) zinātniece ir atstājusi īsu atskatu uz savu darbīgo dzīvi, paveikto, ļaujot uz klausīt viņas pārdomas, apjaust izjūtas, kas saistās ar konkrētiem notikumiem, norisēm. Valodniece atzīst, ka viņas mūža gājums ritējis ļoti sarežģītos vēsturiskos apstākļos, kad bija gan grūti un nozīmīgi uzdevumi, gan dažkārt ierobežotas iespējas tos īstenot.

Aina Blinkena dzimusi 1929. gada 5. septembrī Ziemeļrietumvidzemē, Limbažos, skolotājas un zemkopja ģimenē. Skolas gaitas Aina ir uzsākusi 1937. gadā Nabes pamatskolā, tad sekoja mācības Vidrižu 2. pakāpes pamatskolā un no 1944. gada Limbažu vidusskolā (toreiz

vēl ģimnāzijā). Par skolas gadiem viņai bija saglabājušās vislabākās atmiņas. Aina Blinkena atcerējās, ka pareizrakstības un gramatikas pamati tolaik tika apgūti jau pirmajās četrās klasēs. Savukārt Limbažu vidusskolā, kas ir bijusi ar humanitāras izglītības ievirzi, ir mācītas piecas valodas – latviešu, krievu, vācu, angļu un latīņu valoda.

Pēc vidusskolas beigšanas ir bijis grūti rast turpmāko ceļu, jo interešu bijis daudz. Meitene ir gribējusi mācīties par arhitekti, bet vecākiem šī profesija nelikās sievietei piemērota. Atskatoties uz savu dzīvi, zinātniece atzina, ka “laikam tas bija liktenis”, ka viņa izvēlējusies latviešu valodu.

Aina Blinkena uzsāka studijas Latvijas Valsts universitātes Filoloģijas fakultātē. Tas bija laiks, kad valdošās bija Nikolaja Marra teorijas, kad daļa baltu valodu profesoru bija emigrējusi, kad tikko no universitātes bija aizgājis Jānis Endzelīns. Par valodnieku galveno audzinātāju universitātē 50. gados kļuva Arturs Ozols, Ainas Blinkenas vērtējumā – “latviešu padomju valodniecības dižozols”, kam tuva bija gan valodniecība, gan folkloristika. Viņam piemita īpaša prasme rosināt studentu domu, iedrošināt studentus izstrādāt arī nopietnus zinātniskus darbus. A. Ozols bija latviešu literārās valodas vēstures izpētes aizsācējs, šīs valodniecības nozares nodibinātājs un izveidotājs, ir devis savus atzinumus galvenajos tās izpētes jautājumos. Aina Blinkena bija viena no pirmajām izstrādātā kursa klausītājām. Un tā jau studiju gados viņa apzinājās, ka šī jaunā valodniecības nozare ietver daudz problēmu, kas gaida risinājumu, un vēlāk bija A. Ozola izvīzīto uzdevumu aizrautīga un veiksmīga īstenotāja.

Jau studiju gados (1951) Aina Blinkena (dzim. Andersone) bija saistījusi savu dzīvi ar Pēteri Blinkenu (1922–2008) – vēlāko Rīgas Politehniskā institūta (tagad Rīgas Tehniskā universitāte) asociēto profesoru, inženierzinātņu doktoru. 1958. gada 29. maijā pasaulē nāca meita Ina.

Filoloģijas fakultātes Latviešu un literatūras nodaļu Aina Blinkena ir beigusi 1953. gadā ar teicami novērtētu diplomdarbu “Vienlocekļa teikumi A. Upīša vēsturiskajās traģēdijās”. No šā gada ir sākusās viņas darba gaitas Latvijas Zinātņu akadēmijas Valodas un literatūras institūtā (kopš 1992. gada Latviešu valodas institūts), kur aizritējis viss darba mūžs. Taču jāpiebilst, ka ceļā uz institūtu ir bijuši šķēršļi – absolventes biogrāfijā bija tam laikam nevēlami fakti: viņas vectēvs 27 gadus bijis Nabes pagasta vecākais, 1941. gadā bija izsūtīta viņas krusttēva ģimene, bet 1949. gada 25. martā uz Sibīriju bija izsūtīts arī tēvs. Tomēr Gramatikas sektora vadītājs Rūdolfs Grabis un A. Ozols bija panākuši, ka Aina Blinkenu pieņem darbā par jaunāko zinātnisko līdzstrādnieci.

Jau pirmajā gadā Aina Blinkena tika iesaistīta fundamentālo pētījumu izstrādē. 50. gados institūtā noritēja darbs pie “Mūsdienu latviešu literārās valodas gramatikas”. Tas bija pirmais tāda veida zinātniskais darbs, kas tapa, katru nodaļu kopīgi pārrunājot, analizējot, cenšoties ievērot valodas attīstības tendences un jaunākos atzinumus cittautu gramatikas zinātnē. Gramatikas pirmā daļa – “Fonētika un morfoloģija” – tika publicēta 1959. gadā. A. Blinkena tajā ir sarakstījusi nodaļu par izsaukmes vārdiem, kā arī piedalījies nodaļas par adjektīviem izstrādē.

1962. gadā nāca klajā “Mūsdienu latviešu literārās valodas gramatikas” otrais sējums – “Sintakse”, kurā Aina Blinkena izvērsti ir aprakstījusi teikumu modālos tipus, raksturojot teikumu intonatīvo veidojumu. Šajā darbā lieti noderēja disertācijas izstrādē gūtās atziņas.

Par šo fundamentālo darbu 1965. gadā tās redaktoram un četriem autoriem – viņu vidū arī Aina Blinkenai – tika piešķirta LPSR Valsts prēmija. Pārlapojot biezos sējumus, var secināt, ka jau darbs pie šīs pirmās latviešu valodas akadēmiskās gramatikas jauno zinātnieci ievirzīja dažādās valodniecības nozarēs – vārddarināšanā, morfoloģijā, sintaksē.

Piedaloties “Mūsdienu latviešu literārās valodas gramatikas” izstrādē, Aina Blinkena vienlaikus papildināja zināšanas aspirantūrā. Viņas filoloģijas zinātņu kandidātes disertācija “Jautājuma un pamudinājuma teikumi mūsdienu latviešu literārajā valodā” ir veltīta teikumu modalitātes izpētei. Darba zinātniskais vadītājs bija Jānis Endzelīns. Disertācija, saņemot recenzentu Jāņa Lojas un latviešu mūsdienu sintakses teorijas pamatu izstrādātāja Jūlija Kārklīņa atziņņu novērtējumu, tika aizstāvēta 1958. gadā. 1959. gadā Aina Blinkenu ievēlēja par vecāko zinātnisko līdzstrādnieci.

Gadu gaitā Ainas Blinkenas valodniecisko interešu loks vēl paplašinājās. Viņa pievērsās teorētiski maz pētītajiem prakses jautājumiem par pieturzīmju lietošanu, to lomām domas izteikuma saturā un stila nianšu un sintaktiskās struktūras atspoguļošanā.

1969. gadā tika publicēta viņas grāmata “Latviešu interpunkcija”. Balstoties uz ļoti plašu valodas materiālu, kas atklāj pieturzīmju lietošanu dažāda vecuma un satura tekstos, tos apkopojot, izvērtējot un aprakstot, skrupulozi izanalizējot raksturīgos pieturzīmju lietošanas gadījumus dažādās sintaktiskajās konstrukcijās un struktūrās, zinātniski novērtējot latviešu interpunkcijā esošās

normas un risinot dažādus praktiskus un teorētiskus jautājumus, Aina Blinkena ir izstrādājusi izvērstu pētījumu par interpunkciju. Monogrāfija bija pirmais zinātniskais pētījums par šo nozīmīgo jautājumu. Tajā pirmoreiz latviešu valodniecībā ir aplūkota interpunkcijas vēsture, iztirzāti interpunkcijas lietošanas principi, kas nosaka pieturzīmju lietojumu mūsdienu latviešu rakstu valodā. Šajā pētījumā pirmoreiz latviešu valodniecībā interpunkcijas jautājumi skatīti vienotas, loģiskas, pārdomātas sistēmas ietvaros, kurai meklēts un radīts arī teorētisks skaidrojums un pamatojums. Ar šo Ainas Blinkenas pētījumu ir likti pamati latviešu interpunkcijas teorijai. Par monogrāfiju “Latviešu interpunkcija” tās autorei 1970. gadā ir piešķirts filoloģijas zinātņu doktora grāds (nostrificēts par *Dr. habil. philol.*). Disertācijas recenzenti bija Pauls Ariste (*Paul Ariste*), Jons Paļonis (*Jonas Palionis*) un Marta Rudzīte.

Kad R. Grabja vadībā tika sākts jauns darbs – latviešu literārās valodas vēstures izpēte, tajā ar lielu degsmi iesaistījās arī Aina Blinkena, pievienojoties atziņņai, ka “ir svarīgi izpētīt katras parādības vēsturi, un jo svarīgāk tas ir valodā, kurā atspoguļojas tautas vēsture un domāšanas attīstība”. Atbalstot koncepciju, ka ir nepieciešams sistēmiski aplūkot valodas parādības dažādos valodas līmeņos, viņa kopā ar Annu Bergmani ir sarakstījusi monogrāfiju “Latviešu rakstības attīstība. Latviešu literārās valodas vēstures pētījumi”, kas nāca klajā 1986. gadā. Arī šis ir pirmreizīgs darbs latviešu valodniecībā, kurā ir apkopots, izvērtēts plašs rakstīto avotu materiāls,

sākot no 16. gadsimta rakstu pieminekļiem līdz mūsdienu avotiem, atklājot, kā gadsimtu gaitā rakstība ir pilnveidota. Aina Blinkena šajā pētījumā ir izsekojusi lielo burtu lietošanai dažādās (gramatiskajā, leksiski semantiskajā, stilistiskajā) funkcijās, kā arī interpunkcijas attīstībai, ir risinājusi arī svarīgas sintakses teorijas jautājumus, piemēram, par savrupinājumiem kā īpatnēju sintaktiski stilistisku kategoriju. Tādējādi šajā darbā avotu dotumu sīka un izvērstā analīze ir cieši savijusies ar valodniecisko uzskatu un sabiedriskās domas vispusīgu apskatu un izvērtējumu.

Latviešu literārās valodas vēstures sistēmiska izpēte ir turpināta Ainas Blinkenas vadībā sagatavotajā monogrāfijā “Latviešu literārās valodas morfoloģiskās sistēmas attīstība. Lokāmās vārdšķiras”, kas publicēta 2002. gadā. Tajā ir ietverts viņas pētījums par adjektīvu. Nākamajā – 2007. gadā izdotajā – monogrāfijā “Latviešu literārās valodas morfoloģiskās sistēmas attīstība. Nelokāmās vārdšķiras” Aina Blinkena ir izstrādājusi šajā darbā plašu nodaļu par saikli. Autore atklāj, kā valodas un tās izpētes gaitā mainījušies ne vien paši saikļi, to nozīmes un lietojums, bet arī pētnieku dotais vārdšķiras traktējums – nosaukumi, definīcijas, klasifikācija.

Paralēli darbam pie plašajiem teorētiskajiem pētījumiem valodniece ir pievērsusies arī daudzu sīkāku, bet ne maznozīmīgu jautājumu risināšanai. Viņa dažādos izdevumos ir publicējusi vairāk nekā 600 zinātnisku un populārzinātnisku rakstu. A. Blinkenas līdz 2009. gadam publicēto zinātnisko un populārzinātnisko darbu saraksts ir ietverts divās

publicētajās biobibliogrāfijās (“Latvijas Zinātņu akadēmijas akadēmiķe Aina Blinkena: biobibliogrāfija”, Rīga: Latvijas Akadēmiskā bibliotēka, 1999, 79 lpp.; “Latvijas Zinātņu akadēmijas akadēmiķe Aina Blinkena: biobibliogrāfija”, Rīga: Latvijas Akadēmiskā bibliotēka, 2009, 219 lpp.).

Zinātniece ir iesaistījies ar valodu saistītos aktuālos pasākumos gan kā organizatore, gan kā dalībiece. 60., 70. gados, kad notika intensīva, sistemātiska izlokšņu materiālu vākšana paredzētajam latviešu valodas dialektu atlantam, tajā iekļāvās arī Aina Blinkena, pierakstot atbildes uz “Latviešu valodas dialektu atlanta materiālu vākšanas programmas” (publicēta 1954. gadā) jautājumiem trīs izloksnēs. 70. gadu otrajā pusē, Latvijas valodniekiem iesaistoties “Eiropas valodu atlanta” (*Atlas linguarum Europae*) izveidē, Aina Blinkena uzņēmās šā darba koordinēšanu – desmit gadus (1992–2002) viņa bija šā atlanta Baltu valodu departamenta prezidente, darbojās redkolēģijā, piedalījās redkolēģijas sēdēs daudzās Eiropas valstīs.

80., 90. gados Aina Blinkena ir piedalījies vēsturnieku, etnogrāfu, folkloristu un valodnieku organizētajās kompleksajās ekspedīcijās Baškīrijā Arhangeles rajonā (1985. gadā) un Sibīrijā Lejas Bulānā (1991. gadā), kur kopš 19. gadsimta dzīvo arī latvieši. Gūtais priekšstats par latviešu valodas stāvokli un funkcionēšanu, kas saistīta ar dzīvi ārpus etniskās pamatteritorijas, valodniecei deva pārliecību, ka šo latviešu likteņu apzināšana, iespējamā palīdzība viņiem ir arī latviešu valodnieku svēts pienākums.

Kopš 60. gadu otrās puses Aina Blinkena lielu darbu ir ieguldījusi jau-

no zinātnieku audzināšanā. 30 gadu laikā viņas vadībā dažādās valodniecības nozarēs ir izstrādātas 15 kandidāta resp. doktora disertācijas. Savukārt 10 zinātņu doktora resp. habilitētā doktora disertācijām un 21 zinātņu kandidāta resp. doktora disertācijai (vēlāk filoloģijas doktora disertācijai) viņa ir bijusi oponente (recenzente). Ainas Blinkenas svētību saņēmušie jaunie valodnieki 20. gadsimta pēdējos gadu desmitos un 21. gadsimta sākumā ir devuši būtisku ieguldījumu latviešu valodniecībā. Ikdienā gandarījumu viņai ir sniegusi arī meita – *Dr. habil. philol.* akadēmiķe Ina Druviete, kas gājusi mātes pēdās un mūsdienās ir vadošā pētniece latviešu sociolingvistikā, publicējusi daudzus darbus arī citās valodniecības nozarēs. Aina Blinkena ir bijusi Habilitācijas un promociju padomes priekšsēdētāja vietniece (1991–1999), L(V)U Pedagoģijas, psiholoģijas un mākslas fakultātes profesore, lasījusi latviešu literārās valodas vēstures kursu.

Savu artavu Aina Blinkena ir devusi arī kolektīvi sarakstītajās skolu latviešu valodas mācībgrāmatās, kas piedzīvojušas vairākus izdevumus un no kurām skolēni ir mācījušies gandrīz 20 gadus.

Valodnieces redzeslokā būtisku vietu ieņēma arī terminoloģijas jautājumi. No 1976. gada līdz 1998. gadam viņa bija Zinātņu akadēmijas Terminoloģijas komisijas priekšsēdētāja. Sarežģītajā valodas situācijā viens no komisijas galvenajiem uzdevumiem bija vērsties pret krievu valodas negatīvajām ietekmēm mūsu valodā un celt valodas kvalitāti literāro normu un terminoloģijas izstrādē. Aina Blinkena ir iesaistījies dažādu nozaru terminu vārdnīcu sastādīšanā, piemēram, ir viena no plašās “Hidrome-

teoroloģijas terminu vārdnīcas” (publicēta 1976. gadā) autorēm, “Tekstilrūpniecības terminu vārdnīcas” (1989) atbildīgā redaktore. Viņa ir publicējusi arī dažus teorētiskus rakstus terminoloģijā, piemēram, ir aplūkojusi latviešu valodniecībā maz skartu jautājumu par terminoloģizācijas un determinoloģizācijas procesiem latviešu valodā (1973).

Atzīstot, ka valoda ir ne vien tautas kultūras sastāvdaļa, izteicēja, bet arī tās veidotāja, ka valodnieku uzdevums ir sniegt palīdzību valodas praksei, Aina Blinkena ir uzsvērusi, ka valodas prakses un kultūras jautājumi, balstoties uz stingru teorētisko bāzi un plašu materiālu izpēti, ir jārisina kompleksi. Valodas kultūrai veltītajos rakstos viņa ir pievērsusi uzmanību valodai masu saziņas līdzekļos – presē, radio, televīzijā, iesaistījies dažādu svarīgu jautājumu risināšanā. Viņa ir publicējusi rakstus, piemēram, par interferenci un normu (1978), par valodas kultūru divvalodības apstākļos (1973), par latviešu literārās valodas normalizācijas aktuālākajām problēmām (1985).

Aina Blinkena ir bijusi viena no enciklopēdijās iekļauto valodniecībai veltīto šķirķļu autorēm, piemēram, “Latvijas padomju enciklopēdijā” ir ietverti apmēram 40 viņas izstrādātie šķirķļi, “Latvijas enciklopēdijā” to ir ap 70.

Valodniece ir bijusi dažādu zinātnisko izdevumu, piemēram, rakstu krājumu “Valodas aktualitātes” (1984–1990) un krājuma “Latviešu valodas kontaktu pētījumi” (1987) atbildīgā redaktore, krājuma “Savai valodai” (1997) zinātniskā redaktore, “Latviešu valodas kultūras jautājumu” redakcijas kolēģijas locekle (kopš 1977. gada), “Latviešu li-

terārās valodas vārdnīcas” (5.–8. sēj.) un “Latviešu valodas dialektu atlanta” leksikas daļas (1999) redakcijas kolēģiju locekle, darbojusies arī ārvalstu zinātnisko izdevumu redkolēģijās, piemēram, žurnālā “Acta Linguistica Lithuanica”, kā arī bijusi valodas konsultante vairāku plašu darbu (piemēram, Jāņa Raiņa “Kopoto rakstu”) sagatavošanā.

Aina Blinkena ir darbojusies Latvijas Zinātnes padomes 11. nozares ekspertu komisijā (1990–1999), Ministru kabineta izveidotajā Vietvārdu komisijā, kuras uzdevums bija sakārtot sovetizēto onomastikas sistēmu, arī Valsts valodas centra Latviešu valodas komisijā.

Zinātniece ar referātiem un ziņojumiem ir piedalījusies starptautiskos kongresos un konferencēs, kas veltītas baltu valodu pētniecībai un Baltijas studijām, slāvu un baltu valodu kontaktiem u.c., piemēram, Amsterdamā, Berlīnē, Bolonjā, Bostonā, Maskavā, Viļņā. 1980. gadā viņa ir organizējusi 4. starptautisko konferenci “Baltistica” Rīgā, 1989. gadā ir piedalījusies arī pirmā Latviešu zinātnieku kongresa organizēšanā.

Aina Blinkena bija apveltīta ar lielsku organizatores talantu, kas bija nepieciešams kā zinātniskajā, tā saspringtajā administratīvajā darbā. Viņa ir bijusi Valodas un literatūras institūta Latviešu valodas nodaļas vadītāja (1970–1989), direktora vietniece zinātniskajā darbā (1983–1990), kad viņas pārziņā bija Institūta valodniecības nozare, kongresu, konferenču un dažādu citu pasākumu organizēšana, sakaru veicināšana ar citu valstu zinātniekiem. Valodniece ir atzinusi, ka īpašs bija darbs Maskavas Valodniecības institūta zinātniskajā padomē “Valoda un sabiedrība”, kur daudzās sē-

dēs un konferencēs nācās aizstāvēt latviešu valodas pilnvērtību un tiesības iepretī vienotās padomju valodas tendencēm.

Vēsturiskie pavērsieni pagājušā gadsimta 80. gadu beigās prasīja zinātnieces iesaistīšanos arī dažādu valstiski svarīgu jautājumu risināšanā. Ar misijas apziņu, lielu atbildības sajūtu un pašaieliedzību Aina Blinkena darbojās dažādās komisijās, kuru uzdevums bija panākt valsts valodas statusa piešķiršanu latviešu valodai. Viņa ir bijusi LPSR Augstākās Padomes Prezidija Valsts valodas komisijas un LPSR Valodu likumprojekta sagatavošanas komisijas vadītāja. Valodnieces dziļā un nelokāmā pārliecība, spēja pārliecināt sabiedrību par valodas nozīmi valsts dzīvē, pilsoniskā drosme un aktīvā darbība deva būtisku ieguldījumu valsts valodas statusa atgūšanā. Valodnieces publikācija presē “Par latviešu valodas statusu – esošo un vēlamu” (1988. gada 30. augustā) bija līdz tam lielākā socioloģiskā aptauja, kāda bijusi Latvijā un kas ar 354 280 parakstiem apliecināja tautas prasību piešķirt latviešu valodai valsts valodas statusu. Ar Augstākās Padomes sesijā pieņemto lēmumu 1988. gada 6. oktobrī latviešu valodai tas tika piešķirts. Sekoja darbs pie Valodu likuma izstrādes, kas tika pieņemts 1989. gada 5. maijā, grozīts un papildināts pēc neatkarības atgūšanas. Zinātnieces aktīvā, nenogurstošā darbošanās sabiedrībā nostiprināja atziņu par latviešu literāro valodu kā tautas vienotāju un viesu ceļības par valodniecības tālākās attīstības perspektīvām. Šīs domas izskan, piemēram, viņas rakstā “Valodas situācija un Valodu likums”: “Cerams, ka valsts valodas statusa piešķiršana latviešu valodai un jaunā Valodu likuma pieņemšana un

tā konsekventa īstenošana ne vien veicinās pašas latviešu valodas pilnvērtīgu lietošanu un attīstību, bet būs nozīmīga arī visas valodas situācijas noregulēšanā un starpnacionālo attiecību uzlabošanā”.

Ainas Blinkenas devums latviešu valodniecībā apmēram 50 gadu garumā liecina par viņas zinātnisko interešu plašumu un daudzpusību. Latviešu valodas vēstures izpēte, mūsdienu latviešu literārās valodas parādību izzināšana, vērtēšana, dažādu valodas teorētisku un praktisku jautājumu risināšana, valodas politika – ikvienā no šīm valodniecības nozarēm erudītā zinātniece ir devusi savu ieguldījumu, publicējot mazākus vai apjomīgus pētījumus. Tematisko daudzšķautnību atklāj krājumi “Caur valodu birzi” (pirmais krājums publicēts 2014. gadā, otrs – 2017. gadā), kuros apkopota daļa valodnieces zinātnisko un populārzinātnisko rakstu.

Dažās jubilejām veltītajās rindās valodniece ir dēvēta par valodas arhitekti. Tam var piekrist, jo šis vārdu savienojums, atsaucot atmiņā viņas jaunības dienu sapni, ietver tēlainu un reizē trāpīgu valodas jomā ieguldītā darba vērtējumu. Ainas Blinkenas darbīgais un ražīgais mūžs ir novērtēts ne vien valodnieciskā skatījumā, bet arī valstiskā mērogā. 1978. gadā viņa tika ievēlēta par LPSR Zinātņu akadēmijas korespondētājlocekli, 1992. gadā – par īsteno locekli. No 1994. gada līdz 1998. gadam Aina Blinkena bija Latvijas Zinātņu akadēmijas Senāta locekle, ilgus gadus arī Jāņa Endzelīna balvas komisijas locekle. Kopš 1997. gada viņa bija emeritētā valsts profesore.

Aina Blinkena ir saņēmusi Rīgas Latviešu biedrības un Latvijas Zinātņu akadēmijas Kārļa Milenbaha vārdbalvu (2006), Jāņa Endzelīna balvu (2016), Latvijas Universitātes balvu “Par zinātniskās skolas izveidi” (2009). 1989. gadā viņai ir piešķirts Latvijas PSR Nopelniem bagātās zinātnes darbinieces nosaukums. 2001. gadā Aina Blinkena ir apbalvota ar valsts augstāko apbalvojumu – Triju Zvaigžņu ordeni (IV šķira).

Valodniece vienmēr ir bijusi sabiedriski aktīva. Viņa darbojusies, piemēram, Latvijas Zinātnieku savienībā, Rīgas Latviešu biedrībā, bija iesaistījiesies Latvijas Akadēmiski izglīto sieviešu apvienībā (LAISA), bijusi Valsts Heraldikas komisijas locekle, Jaunrades fonda locekle, korporācijas “Spīdola” filistre.

No Ainas Blinkenas izstaroja gaišs optimisms, sirsnība, labestība. Valodnieces labvēlīgais smaids, kas ir iemūžināts neskaitāmās fotogrāfijās, bija viņas vizītkarte arī ikdienā. Svētku reizēs Aina Blinkena vienmēr bija dziesmu uzsācēja. Dziesmas, koncerti, dzeja, teātru izrādes, daba bija viņas prieka un enerģijas avoti. Kā atceras tuvākie kolēģi, viņa bija lieliska sarunbiedre par visiem dzīves un sadzīves jautājumiem, apveltīta ar humoru, zinīga puķkopībā, kulinārijā, aizrautīga sēņotāja.

Ir noslēdzies bagāts, piepildīts, valodai un tautai nozīmīgs mūžs, kas Ainas Blinkenas vārdu ir neizdzēšami ierakstījis latviešu valodniecībā.

Brigita BUŠMANE
[brigita.busmane@inbox.lv]